Zmocnit se života

Anton Holzner

Anton Holzner – Zmocnit se života

Vydavatel: Nordland Verlag, 1942

PŘELOŽENO Z DOSTUPNÉHO ANGLICKÉHO PŘEKLADU OD IRONMARCH PUBLICATIONS S PŘÍHLÉDNUTÍM DO ORIGINÁLU, DOSTUPNÉ Z: https://library.frenschan.org/read/288/pdf

https://archive.org/details/Holzner-Anton-Zwinge-das-Leben/page/n1/mode/2up

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Předmluva

Život, který nám dal Bůh, k nám nepřišel náhodou. Jsme šťastní, že si sami můžeme utvářet své dny a roky života do svého životního díla.

Ve válce i v míru stojí tato životní formace před člověkem jako stejně zavazující požadavek. Často je zapotřebí veškeré síly a konečné osobní oddanosti, abychom dokázali zvládnout život v každé situaci, abychom posílili vnitřní frontu. Následující myšlenky byly publikovány ve válečném speciálu „Korespondence nacionálněsocialistické strany“, „Vnitřní frontě“ (WSK) jako nedělní články pod názvem „Fronta srdcí“, v letech 1940/41. Byly otištěny v mnoha novinách Velkoněmecké říše. Myšlenky v krátkém díle „Věčná fronta“ (Nordland Verlag, Berlín) navazují na toto krátké dílo „Zmocnit se života“.

Anton Holzner

Povinnost

Znovu a znovu se uvažuje o tom, co představuje pro člověka konečnou povinnost mravního jednání, slušného životního chování a čestného jednání ve všech životních situacích.

Zkušenost učí, že v nejtěžších rozhodnutích tváří v tvář smrti se lidé a národy řídí různými pohnutkami. Strach z trestu a naděje na odměnu na tomto nebo na onom světě, přísná poslušnost povinnosti, která je uznávána za nutnou, nadšení pro myšlenku, láska k rodině, národu a otčině se znovu a znovu objevují jako poslední pohnutky chování lidí.

V hodinách rozhodování je nejdůležitější, aby se člověk osvědčil.

Pohnutky, které k tomuto sebepotvrzení vedly, ustupují do pozadí. Ale při výchově a škole charakteru člověka, při vnitřním budování národa, při utváření světa je třeba klást největší důraz na to, aby lidé byli naplněni těmi morálními hnacími silami, které odolávají všem nejtěžším zkouškám síly, které obstojí tváří v tvář smrti a v největším utrpení, stejně jako v dobách prosperity a štěstí.

Je třeba si uvědomit, že pohnutky, které mají největší vliv na jeden národ, mohou zůstat neúčinné v národě s jinou povahou.

Nordický člověk má zpočátku ze svého pokrevního cítění přirozený cit pro čest, který mu říká, co by měl dělat a co ne, co je čestné a slušné nebo nečestné a nízké. Tento pocit cti je jeho vůdčí zásadou a hnací silou jeho jednání a postoje.

Ví, že je vybaven silami, které čekají na vyšší, božský řád vývoje, že je obklopen přirozeností, která se stane užitečnou pro

jeho práci, pokud se bude řídit zákony života. V tomto slavném úkolu smět přivést božské síly k rozvoji a schopnosti pokračovat a dokončit božské dílo stvoření vidí nordický člověk hnací sílu, která činí život hodnotným a umožňuje, aby se morální jednání stalo samozřejmostí.

Nordický člověk není nikdy sám. Nikdy se necítí být osamělý. Ví, že díky úzkému poutu krve a domoviny je začleněn do velkého národního společenství. Blaho celého národa stojí jako velký, posvátný ideál nad blahem jednotlivce. Co slouží národu, je dobré a správné. Blaho a štěstí, život a rozkvět národa je hnací silou mravního jednání, která dokáže obdařit zápalem pro nejodvážnější činy a totální nasazení. Pro rod, národ a vlast se nordičtí lidé ve všech dobách, bylo-li to nutné, vydávali na nejtěžší cesty, dívali se smrti do očí, přemáhali nejzarputilejší nepřátele, obětovali majetek i život a předváděli nepředstavitelně hrdinské činy. Když jde o blaho národa, nezná nordický člověk žádné váhání a kolísání, žádné handrkování a vypočítavost, tehdy zná jen úsilí ze všech sil.

Nordický člověk věří ve věčný život. Ve svých dětech a vnoučatech, ve svých skutcích a dílech žije dál. Kromě toho věří ve věčné síly božského života v jakékoli podobě. Tato víra ve věčný život pro něj také představuje oporu a sílu, rozcestník a vůdčí princip pro morální chování. Tato víra ve věčný život je pro něj také účinným motivem pro morální povinnost.

Nordický člověk je v celém svém životě naplněn nejhlubší náboženskou úctou k božským silám života. Ví, že celý tento život světa není nesmyslný, spíše se podřizuje posvátným zákonům božství. Není však hnán strachem z trestu. Jako hnací síla jeho jednání mu stačí vědomí, že je velké, krásné a dobré

naplňovat zákony božství a že je nízké a nízké odporovat věčným zákonům života.

Nordický člověk tedy disponuje velkým bohatstvím hnacích sil pro své čestné a dobré mravní jednání. Zákony jeho morální povinnosti nejsou chladné a prázdné. Tyto síly jeho konečné mravní povinnosti vyvěrají z nevyčerpatelných hlubin a z bohatých, krásných a přirozených pramenů. Někdy stojí v popředí jeden motiv, jindy jiný. Ale všechny tyto hnací síly dohromady jsou nepřemožitelnou zárukou vítězného života jednotlivce i společenství.

Pohyb

Jsou lidé, národy a světy, pro které jejich vnější i vnitřní strnulost znamená brzký konec. Nemají už sílu na nový vývoj a nový život.

Existují však také lidé, národy a světy, které jsou naplněny vnitřní životní energií, pro něž se však nehybné ponoření do božské síly, vnitřní nedotknutelnost životním pohybem, pokojné spočinutí v Bohu jeví jako cíl veškeré pozemské existence.

Pro německého člověka je život totéž co pohyb. Pokud německému člověku hrozí, že bude stát na místě, pak je to znamení, že s jeho organismem není něco v pořádku. Celé dějiny německého národa jsou naplněny neustálým pohybem, neustálým bojem, neustálým hledáním a zápasem.

V období největší nouze po roce 1918 velké národní hnutí opět probudilo nemocné Německo k nové energii a konečně mu ukázalo smysl své existence. Od té doby je pro každého Němce zvláštní ctí patřit k tomuto „hnutí“. Patří však také k charakterovému nositeli nordického člověka být vnitřně člověkem pohybu.

Být člověkem pohybu znamená být vždy otevřený běhu života a zákonům vývoje tohoto světa. Jednou z nejúžasnějších životních zkušeností je, že veškerá existence se neustále vyvíjí v souladu s věčným plánem Stvořitele, projevuje se stále nově, stále kráčí kupředu a znovu a znovu se mění. Určité národy a světonázory odvodili z jednoho z vývojových stadií světa normy formy a toto schéma aplikovali na kulturní život, náboženský život, politické či ekonomické poměry všech dob. Nordický člověk ví, že skutečně existují určité zákony vnitřního

směřování; jeho pokrevně spřízněné cítění mu dává klíčovou notu jeho životní formace. Ví však také, že nemůže existovat žádné věčně neměnné schéma, žádné neměnné, rigidní dogma pro individuální formování osobního a národního života.

Každá epocha historického vývoje má svou vlastní kauzalitu, stejně jako má každé roční období a každý věkový stupeň v životě přírody své vlastní životní normy. Hlas doby je hlasem Božím. Není duchovní anarchií ani morální rozpustilostí, odmítá-li člověk rigidní dogmata a schematizování života. Znamená naopak nejsvětější závazek vůči Božím zákonům, pokud se člověk vždy podřizuje stále postupujícím zákonům života, volání probuzení a rozvoje tohoto života, jen ten, kdo slyší tento hlas času a řídí se jím, jen ten, kdo vezme na vědomí rozchod se všemi rigidními pouty a tradičními schematickými zákony, pokud to volání budoucnosti vyžaduje, se může považovat za člověka pohybu.

Být člověkem pohybu znamená nemít klid, dokud celý národ není naplněn stejným vnitřním pohybem. Lidé pohybu jsou jako pochodně, které vyzařují světlo svého světonázoru a své víry do celé země a které přitom s radostí spotřebovávají samy sebe. Lidé pohybu nenacházejí klid a mír, pokud někde mezi svými soukmenovci stále nacházejí nejasnosti, nejistotu, omyly a nepochopení. Jsou na všech cestách svého života hlasateli své víry prostřednictvím svého charakterního postoje, svého vystupování, svých slov a svých činů. Lidé pohybu nadchnou už jen svou pouhou existencí, strhávají za sebou svým příkladem, dodávají sílu a zápal idealismem svého postoje.

Člověk pohybu pociťuje ve svém nejhlubším nitru rozpor a revoluci, pokud zbabělost, podlost, podlézavost, nečestnost,

faleš, hanebnost nebo nespravedlnost hrozí, že jeho charakter bude vláčen v bahně.

Člověk pohybu je v hloubi srdce neklidný, když někde vidí nouzi, bídu, chudobu, ubohost a bezmoc. V nejchudším člověku vidí svého druha ze stejného národního společenství. Je pro něj samozřejmé, že se vrhne tam, kde nouze vyžaduje okamžitou pomoc. Je pro něj samozřejmé, že se dává k dispozici slovem i skutkem všude tam, kde je třeba utišit nouzi a bídu. Necítí se úplně dobře, jeho vlastní štěstí není úplné, ví-li, že vedle blahobytu nezaslouženě trpí jiní soukmenovci, že vedle jeho štěstí zápasí se zoufalstvím jiní lidé, kteří nejsou o nic horší než on. Každé trpící dítě, každý pohled do čtvrti bídy musí působit tak, že otřese a vyburcuje člověka pohybu.

Člověk pohybu nachází podněty a impulsy pro své jednání a svou orientaci všude v životě. Nejhlouběji je těší vše krásné, sami se povznášejí nad vším ušlechtilým, jsou nadšeni vším velkým. Bohatství života, které zůstává strnulým nebo plochým lidem skryto, pohání člověka pohybu k nejvyššímu rozvoji sil, nejlepšímu výkonu a nejušlechtilejšímu postoji. Člověk pohybu nenávidí nicnedělání, lenost a stálé pohodlí. Veškerý odpočinek a rekreace jim slouží jen k novému nabírání sil. Není šťastný, pokud nemůže neustále pracovat, tvořit, usilovat a bádat. Nikdy se nevyčerpává negativní kritikou, negací a destrukcí. Chce a musí stále pozitivně budovat, utvářet nový život, působit tvořivě. Stojí v životě a chce pracovat na životním vývoji vpřed. Pohyb sportu, rytmus tance, to, co je v lidské formativní energii oproštěno od strnulosti, patří k životnímu projevu člověka pohybu.

Cílem veškerého vzdělávání, výchovy osobnosti a vedení lidí musí být zachovat v lidech tohoto ducha pohybu nebo ho

znovu získat. Neboť pohyb znamená pro německého člověka život, ale strnulost vede ke smrti.

Potvrzení života

Jsou lidé, kteří v životě vidí jen temné stránky a to špatné. Existují národy a náboženství, pro které život existuje jen proto, aby byl popřen a zapomenut, aby jím bylo pohrdáno a aby byl překonán, aby mohl být co nejúplněji pohlcen do velké prázdnoty. Jsou lidé, kteří celý život jen čekají na smrt a věčnost a věří, že se tím především zalíbí Bohu.

Německý člověk ví, že Bůh ho nejprve postavil do tohoto života, aby zvládl úkoly tohoto života. Považuje život za dar božství, plně se do tohoto života vkládá a život potvrzuje.

Nádherná je příroda, kterou Bůh určil jako ručitele lidstva. V nekonečné mnohotvárnosti nabízí příroda člověku ve svém bohatství symbol božství. Nešťastní lidé vidí v tomto Božím díle vždy jen bodláčí a trní, horko a chlad, stíny a mlhu, tmu a špínu. Když procházejí stvořením, registrují jen to, co se jim nelíbí, co jim není příjemné, co se jim zdá zbytečné a nepraktické. Vždy se cítí být jen povoláni ke kritice a nápravě božských sil. Německý člověk obdivuje na každé krajině její jedinečnost a zvláštní krásu. Ví, že krajina vřesoviště nemůže být impozantní a vysoké hory nemohou být milé. Ponoří se do charakteru každého projevu přírody a všude vidí, udivený a šťastný, vnitřně pohnutý a otevřený, výraz božského bohatství. Pro sebe však německý člověk vdechuje v přírodě ty nejcennější energie pro tělo i duši.

Německý člověk říká „ano“ úkolům, které před něj život postavil. Zcela se postaví na místo, které mu bylo kdysi přiděleno. Zvládá úkoly, které právě on musí zvládnout. Jsou lidé, kteří polovinu života sní o tom, co jednou udělají; a druhou polovinu života sní o tom, co by udělali za jiných okolností. Tak

jim pak život utíká, aniž by se dostali na půdu reality. Člověk může být plný nápadů, plánů a velkých úkolů, aniž by se mu přitom život promarnil sněním. Člověk může vykonat něco velkého na jakémkoli místě lidského života. Stačí jen potvrdit práci a boj jako dvě slavné a velké zkoušky, které Pán Bůh dal člověku jako zcela zvláštní vyznamenání.

Německý člověk se staví pozitivně ke všemu, co mu osud pošle na jeho životní cestu. Mnoho lidí chodí stále s bolestným chováním tolerance, s utrápeným výrazem utrpení, s otevřeně projevovanou hořkostí, ačkoli se jim ve skutečnosti vůbec nedaří tak špatně. Jsou to ti negativní lidé, kteří prostě chtějí všude vidět zlo a utrpení a kteří záměrně zavírají oči před vším pozitivním v lidském životě. Nordický člověk otevřeně a s radostí přijímá všechny dary osudu. Stejně rozhodně a pevně však také říká ano všem nepříjemným věcem a každému neštěstí. Nevzdává se ranám osudu, nemocem a utrpení, naopak je ovládá v jistém a rozhodném překonávání. Není-li sám hojně obdařen štěstím, přesto sebere sílu, aby se upřímně radoval ze štěstí ostatních soukmenovců a především z blaha národního společenství. Když už je jeho mládí dávno pryč, pohled na cizí mládí ho nerozčiluje a nezatrpkne, spíše ho potěší a oslní a dodá mu novou energii a svěžest. Pokud se jeho vlastní život vyprázdnil láskou, zážitek a pohled na milující lidi pro něj stále může vyzařovat štěstí a teplo. Vždy a všude nachází německý člověk i v nejtemnějších hodinách paprsky světla, i v nejtěžších chvílích sluneční stránky, i v nejtrpčím utrpení zdroje síly a i v nejtěžší nouzi vyhlídky na vnitřní bohatství.

Lidé, kteří stále myslí a cítí negativně, oslabují svou vlastní sílu a sílu svého národa. V době krize může erozivní vliv těchto negativních lidí vést ke katastrofě.

Když se však celý národ sjednotí v pozitivním postoji k životu, v odhodlaném potvrzení života, pak toto společně zaměřené pozitivní energetické pole propůjčuje národu nepřemožitelnou, vítěznou věčnost a jednotliví lidé se na této věčnosti podílejí.

Vnitřní svoboda

V každé době Němci bojovali za zachování nebo dobytí své svobody zcela zvláštním způsobem, byli obzvláště naplněni touhou po svobodě nebo štěstím ze svobody.

Vnější svobodu z okovů otroctví si lze vydobýt pouze vnitřní svobodou z jakéhokoli otroctví. Tuto vnitřní svobodu je však přes všechny výhody nordické krve třeba získávat každý den znovu.

Kdo stojí v životě tak pevně a jasně, že může plnit své dílo jistě a rovně, nerozptylován proměnlivostí existence a neovlivňován slabostmi a náladami lidí, ten je vnitřně svobodný.

Jsou lidé, kteří ve své práci a ve svých rozhodnutích, ve svém myšlení a cítění nesou jako těžké břemeno vazbu na jakoukoli vnější magickou sílu. Důvěřují v moc nějakého amuletu nebo tajných magických prostředků, v mystiku jakýchkoli čísel nebo slov, v účinek cizích obřadů či formulí nebo v nadpřirozený vliv hvězd. Tato pouta často nabývají tak pevných forem, že se tito lidé mnohokrát stávají otroky tohoto svého bludu. Jejich svoboda vůle se stává omezenou, jejich rozhodnost oslabená. Stávají se závislými a bezmocnými a stávají se zcela závislými na své magii.

Německý člověk věří ve vyšší božskou energii. Zachovává si však svobodu od jakékoli magie. Ví, že Bůh je s ním, pokud sám tvoří a bojuje.

Jsou i jiní lidé, kteří jsou až příliš pod vlivem životních nástrah. Nemoci a případy úmrtí, bouře a přírodní katastrofy, osobní neštěstí nebo neštěstí národa, náhody nebo rány osudu jakéhokoli druhu mohou tyto lidi zcela zmást, způsobit, že ztratí

klid, porazit je a otřást jimi. Přirozený, vnitřně svobodný člověk ví, že podle kauzality života neexistuje jen mládí, spíše také stáří, nejen rozkvět, spíše také umírání, že sluneční svit se střídá s deštěm, mír s bouří, zdraví s nemocí, mír s válkou, štěstí s neštěstím. Proto se například na smrt člověka dívá stejně svobodně jako na jakoukoli jinou přírodní událost. Není však slepě oddán osudu v orientálním fatalismu. Ví, že musí bojovat proti každé nepřízni osudu, musí projít každým neštěstím a překonat každou nespravedlnost. Jeho svatá víra mu říká, že pro každého tvořivého a bojovného člověka po každé temnotě znovu a znovu svítí slunce a že smrt je branou do věčnosti. Německý člověk si však zachovává vnitřní svobodu i v nečekaném štěstí a nečekaném blahobytu. Mnozí bojovně naladění lidé ztrácejí vnitřní svobodu, když se jim náhle daří, když se jim nečekaně dostane poct a prestiže. Právě při štěstí si německý člověk zachovává dlouhý rozhled po svobodě. Nestává se při štěstí arogantním a neovládaným a přemoženým neštěstím. A přesto je německý člověk vždy otevřený pro všechny hloubky utrpení a všechny výšiny radosti. Povrchnost a blazeovanost jsou mu přes všechnu vnitřní svobodomyslnost cizí.

Mnozí lidé jsou ve svém jednání a chování až příliš závislí na svých bližních. Jejich existenci ovládají dispozice a nálady, řeči a názory lidí, kteří putují životem vedle nich nebo pod nimi, ale zejména nad nimi. Nejsou již schopni žádných samostatných myšlenek a činů. Stávají se otroky svého okolí. Právě zde, zvláště pak vůči přátelům a nepřátelům, to může být často nejtěžší. Kdo si však tuto svobodu nedopřeje, je stejně málo Němcem jako ten, kdo o vnitřní svobodu neusiluje. Jen na

půdě této svobody mohou vyrůst velká díla a dozrát příští generace.

Politická svoboda

Každý člověk musí každý den znovu získat vnitřní svobodu. Kdo má vnitřní svobodu, má mocnou lidskou velikost. Vnitřní svoboda jednotlivce je předpokladem politické svobody národa.

Národ, který nemá žádnou vnitřní sílu pro svobodu jednotlivce, si nemůže nárokovat ani politickou svobodu. Pro takový národ by politická svoboda znamenala svévoli, nedostatek zábran, charakterovou a ekonomickou anarchii, kulturní úpadek a totální vnitřní kolaps. Takový národ může dosáhnout vlastní prosperity a přispět k prosperitě celého lidstva pouze pod energickou cizí nadvládou. Tento stav může být pro národ tragickým osudem. Bylo by však šílenstvím chtít tento osud popírat. Historie všech tisíciletí ukazuje poučné příklady, z nichž se musí každý člověk a každý národ poučit. Národ, jemuž osud přisoudil vůdcovskou povinnost nad jiným, nezávislým národem, může toto právo ztratit, jestliže jednotliví příslušníci tohoto národa sklouznou k surovosti, osobnímu vykořisťování, nízkosti charakteru, mravnímu úpadku, a tím i politické neschopnosti. Každý Němec zná mocný zavazující úkol, který mu dějiny uložily, a vlastně každý jednotlivec osobně. Každý Němec je na tuto povinnost hrdý a bere ji na sebe s posvátným, vážným pocitem odpovědnosti. Zároveň však v sobě nese šťastné vědomí a neochvějnou vůli, že tento úkol zvládne, ať se děje, co se děje.

Velký, politicky nezávislý národ, povolaný ke svobodě, pociťuje jako nesnesitelné jho, je-li tyransky zneužíván, strašlivě podmaňován a vtahován do nepřirozené vlády násilím malicherných a úzkoprsých politických vůdců. Německý národ takovou absolutistickou svévoli a takovou neschopnou vládu

dostatečně zná ze svých dějin. Velcí němečtí bojovníci a pěvci znovu a znovu s vášní a nenávistí bojovali proti takové tyranii. Přízemní vláda síly je vždy v hrubém rozporu s blahobytem národa.

Jestliže se však objeví velký vůdce, který s železnou energií, a je-li to nutné, i železnou pěstí, vede národ zpět k jeho vlastním životním zákonům, vtiskuje mu všemi silami pečeť své vlastní energie a velikosti a znovu mu otevírá prameny jeho štěstí a blahobytu, pak toto silné vedení nemá nic společného s tyranií. Je to vedení ke svobodě, i když tato cesta může být pro jednotlivce často bolestná. Jen malicherní sobci, petrifikovaní studenti hudby a tupí fanatici rozporů mohou pociťovat silné vedení k velkému cíli jako násilnictví a samúčelnou vládu. Přirození lidé se dobrovolně připojují k velkému, uzavřenému a jednotnému pochodu národa do budoucnosti a pociťují jako nejkrásnější štěstí, že smějí následovat velkého vůdce.

Malicherní duchové se mnohokrát domnívají, že mohou nebo musí napodobit velkého politického vůdce. To, co je pro něj výrazem velké energie, u nich vypadá směšně nafouknuté, což člověk není ochoten s radostí následovat. To, co je u výjimečného vůdce nakažlivým zápalem génia, vypadá u napodobujících jako žalostné nutkání. To, co je u výjimečného vůdce dobrovolným následováním, se u úzkoprsých napodobujících stává otrockým podřizováním. Političtí vůdci, kteří se nevyrovnají géniovi, mohou svým následovníkům zachovat svobodu a ochránit je před vládou násilí jen tím, že se projeví jako nikoli napodobeniny, nýbrž skuteční následovníci svého vůdce, že si nehrají na vůdce, nýbrž že sami slouží a ukazují cestu.

Politická svoboda bude vždy předpokladem zdravého rozvoje energie velkého národa. Proto se každému Němci vyplatí o tuto politickou svobodu vždy bojovat. Je třeba, aby píseň o politické svobodě byla stále znovu zpívána.

Německá víra

V lidském životě jsou chvíle, kdy hrozí zhroucení celého světa, kdy se veškerá jistota stává nejistotou a zdá se, že se všechny životní základy propadají, kdy člověk zažívá jen zklamání, temnotu a naprostou opuštěnost.

To jsou chvíle, které jsou pro víru zkouškou.

Každá víra člověka musí najít své konečné ukotvení v jasném a bezpečném světonázoru. V hodinách nejtěžších zkoušek může cestu do budoucnosti ukázat pouze víra opřená o pevný světonázorový základ.

Pozorování světa a života dává německému člověku jistotu, že existuje vyšší moc, božská síla. Bůh, Všemohoucí, božství, prozřetelnost, božský - to jsou některá pojmenování, která německý postoj dává božské podstatě. Dějiny, každodenní život, příroda a hlas vlastního jednání zjevují německému člověku s bezpodmínečnou jistotou vládu božství. Je to naplnění, vše velké, dobré a krásné. Pro německého člověka není víra v Boha žádnou světobornou doktrínou, žádnou nejistou domněnkou. Boží zákony cítí, poznává a chápe v jasných zákonech života. Víra v Boha stále znovu pomáhá člověku uchovat si víru ve vše ušlechtilé, krásné a velké a zachraňuje ho před zablouděním do přízemního materialismu a před nihilismem. Víra v Boha znamená pro německého člověka bezpodmínečné potvrzení posvátného idealismu, božského smyslu tohoto života. A i když na člověka dopadá tolik podlosti, i když ho pronásleduje nejhorší neštěstí a obklopuje ho nejodpornější ošklivost, kdysi zakoušené stopy Boha ho udržují věrného.

Německý člověk ví, že ho Všemohoucí spojil s velkým přirozeným společenstvím jeho národa poutem krve. Tento německý národ však byl obdařen nejskvělejšími dary domoviny, krve, charakteru a ducha. Tento národ putoval z dalekých tisíciletí do dnes známých dějin a ukazuje svou dnes ještě neznámou budoucí cestu. Posláním tohoto národa a každého jeho člena je nést v sobě věčné Boží dílo stvoření, prozářit ho a předat budoucnosti. Víru v národ neoddělujme od víry v božství. Tato víra je pro každého člověka tou nejkrásnější radostí. Co na tom, že v nějakém okamžiku postihne jednotlivého člověka trápení, když jen vidí, jak budoucnost jeho národ září štěstím! Co je německému člověku po tom, zhasne-li pochodeň jeho života příliš brzy hrdinskou smrtí, je-li tím zajištěno přežití jeho národa do příštích staletí! Jak může německou matku trápit bolest, kterou trpí kvůli svým dětem, jestliže tím přispívá svým dílem k věčnému životu svého národa. Tato víra je vírou, která inspiruje každou práci, přináší každou oběť, oživuje každodenní rutinu a posvěcuje každý svátek. V nejtěžších hodinách německých dějin tato neochvějná víra v národ opět připravila cesty k novému vzestupu. V nejkrásnějších hodinách největšího německého vítězství musí tato víra chránit před povrchností a arogancí.

V průběhu dějin německého národa vyrostli velcí muži. Největším Němcem všech dob je Adolf Hitler. Nadcházející tisíciletí budou nesmrtelným pomníkem jeho činů, jeho příkladného života, jeho učení a jeho vůdcovství. Jeho dílo již dnes směřuje mimo všechny nám známé časové pojmy. Není to zbožštění, když německý národ dává tomuto muži neotřesitelnou víru jako svému Vůdci. Je pouze samozřejmé, že

národní vedení vytvářené Adolfem Hitlerem může počítat s vírou německého národa pro celou budoucnost.

Mnohotvárné jsou nepřátelské síly, které chtějí víru německého člověka zničit. Německý národ se s těmito národu cizími nepřáteli seznámil. V budoucnu se bude tomuto rozvratu bránit jen s ještě pevnější vírou. Žádná temná mocnost nikdy neotřese vírou německého národa. Svatá víra německého národa je zárukou jeho věčného života.

Důvěra

Když člověk obdivuje velkou továrnu nebo mohutné technologické dílo, znovu a znovu žasne nad přesností, s jakou jsou jednotlivá ozubená kola a součástky sladěny a vzájemně na sebe působí.

Nekonečně jemnější než nejsložitější stroj je organismus národního společenství. I zde se musí jeden člen doplňovat s druhým, i zde se musí všechny členové vzájemně koordinovat a prolínat.

Předpokladem a zárukou spořádané a plodné souhry jednotlivých sil každého národního společenství je důvěra.

Výchozím bodem veškeré lidské důvěry je důvěra v sebe sama. Lidé, kteří nemají důvěru v sebe sama, kteří jsou osobně nejistí a nestálí, se budou vždy setkávat s podezřením a nedůvěrou i vůči svým bližním. Na základě víry, že Bůh postavil člověka do tohoto života, aby mohl na svém místě naplnit, utvářet a dokončit dílo stvoření Všemohoucího, musí mít člověk obrovskou vnitřní oporu, mocnou sebedůvěru, velmi velké sebevědomí. Toto sebevědomí, které leží v krvi zejména nordického člověka, dává sílu k nejodvážnějším činům, odvahu k největším obětem, houževnatost k nejtěžším úkolům a otevřenost k potvrzení všeho velkého a krásného v životě. Tato důvěra v síly krve, ducha a duše nachází výraz ve vnitřním postoji a v činech a odráží se v jasném, sebevědomém pohledu očí a v pohybech a držení těla. Celkové držení těla plné sebedůvěry rozhodně nelze předstírat čistě vnějším nacvičováním a záměrnou vnější chytrostí.

Kdo nemá sebevědomí, bude si stále znovu a znovu na obtíž, ale v každém společenství, především v hodinách

nebezpečí a rozhodování, bude na obtíž a na překážku. Je třeba rozhodně a houževnatě bojovat proti orientálnímu sebeponižování, otrocké servilitě a nervózním komplexům méněcennosti jako hlavním nepřátelům zdravého sebevědomí.

Jen ten, kdo má sebevědomí, může mít také přirozenou důvěru k bližním. Kdo však má sebevědomí, musí mít také zdravou důvěru v bližního, i když sebevědomí nemá přerůst v tupou aroganci.

Důvěra k bližním směřuje především k členům vlastního rodu, k souputníkům téhož pracovního, myšlenkového a profesního společenství, k soukmenovcům a sourasovcům. Důvěra vůči nim vychází ze stejných přírodních, biologických zákonitostí jako zdravá sebedůvěra.

Důvěra v každém přirozeném společenství není darem, který se milostivě předává shůry, ale spíše samozřejmou povinností, kterou má každý člen tohoto společenství. Jsou lidé, kteří vždy nejprve čekají, až se důvěra prokáže, kteří s důvěrou zacházejí jako s obchodem, kteří jsou plni nedůvěry, dokud sami důvěru nesklízejí. Svou neustálou nedůvěrou pak postupem času ničí jakoukoli lidskou důvěru. Sami nesou vinu, pokud se jejich původně neopodstatněná nedůvěra postupně stane oprávněnou a oni sami nakonec místo přirozené důvěry sklidí jen podezíravost a nedůvěru. Stejně bohatě a slavně, jako důvěra zúrodňuje každé společenství a každého jednotlivého člověka, však působí podezíravost a nedůvěra erozivně, rozkladně a destruktivně. Mohou zadusit i ten nejrozkvetlejší život, zpřetrhat nejvroucnější svazky, otrávit nejkrásnější radosti a zmařit každý úspěch.

Každá důvěra musí být schopna projít zkouškami, musí se osvědčit při zklamáních. Jsou lidé, kteří se stávají nedůvěřivými nepřáteli společenství, pokud jednou zažili velké zklamání, pokud člověk jednou nenaplnil jejich důvěru nebo ji dokonce špatně využil. Přirozený německý člověk ví, že mezi lidmi se vždy najdou temné stránky, chyby, špatnosti a nízkosti. Ale jeho přirozená důvěra, která pramení ze zákonů krve a života, nemůže a nesmí zažít žádný šok z této lidské tragédie. Může být obtížné v mnoha hodinách zklamání zachovat si pro sebe důvěru neztenčenou. Ale triumf důvěry bude vždy triumfem německé krve.

V každém společenství mají vůdci a následovníci stejné právo a stejnou povinnost na vzájemnou důvěru. Oba jsou povinni tuto důvěru vždy dávat s plnou vnitřní připraveností, sami s důvěrou začínat a ne jen nejprve vyžadovat důvěru od druhého.

Důvěra je nejen jednou z nejsvětějších povinností společenství, ale zároveň je také jedním z nejkrásnějších darů společenství. Je to jedna z nejšťastnějších hodin lidského života, kdy se opravdová důvěra osvědčí ve velkém nebezpečí nebo v těžké zkoušce. Je to jedno z nejlepších vyznamenání pro člověka, pokud mu člověk slíbí a dá naprostou důvěru. Důvěra je jedním ze základních předpokladů přirozeného, lidského postoje. Důvěra je zcela mimořádně zásluhou německé podstaty.

Síla lásky

Je jen málo věcí v lidském životě, které jsou tak bohaté obsahem, a přesto často tak strašlivě prázdné, tak kouzelně něžné, a přesto mnohokrát tak opotřebované, tak vznešeně léčivé, a přesto často tak žalostně nízké, než to, čemu se říká láska.

Člověk musí v dojemných hodinách tichého prožitku znovu a znovu pociťovat velikost, něhu a hloubku lásky, aby byl schopen domyslet její plnou sílu. Kdo to nepochopí, promarnil podstatnou část svého života.

Láska vytváří poznání. Často se říká: láska dělá slepého. Člověk by musel říct: Být zamilovaný činí slepým. Kdo zabloudí od hluboké lásky k neskutečnému zamilování, může zabloudit jako slepý. Opravdová, velká láska vytváří poznání. S rozumem lze věci vypočítat a problémy vyřešit. S rozumem lze uzavřít i politickou smlouvu nebo manželský svazek. Vidět konečné souvislosti, pochopit lidské srdce, pochopit velký zázrak přírody, cítit velikost božských sil - toho se však člověk může stát vědoucím, jen když je v něm také srdce, když vyzařuje hlubokou lásku. Kdo chce dosáhnout konečného poznání, musí vědět, že musí být nejprve posedlý touto nejhlubší láskou. Opravdovou moudrostí lásky disponuje jen ten, kdo nekonečně miluje život. Záhady vědy a výzkumu může vyřešit jen ten, kdo se těmto problémům věnuje celým svým srdcem. Chápavým a znalým pedagogem a vůdcem může být pouze člověk, jehož srdce září pro jeho následovníky. Moudří lidé, jimž osud nadělil zvláštní smysl pro tajemné souvislosti života, jsou vždy lidé plní lásky.

Láska je kreativní. Z lásky muže a ženy vyrůstá nové stvoření. Z milostného vzrušení mnoha rodů vzniká nová pokolení pro národ. Velká díla vznikají jen z pohnutého srdce. Životodárnou sochu, hlubokou literaturu, silnou či vroucnou hudební skladbu může vytvořit jen umělec, který hoří vnitřním ohněm. Tito tvůrčí lidé často nenalézají plné naplnění své vášnivé lásky. Jsou v tomto ohledu mnohokrát vyprázdnění láskou. Žízní však po lásce. Ze své strany překypují láskou. Ve svém nejhlubším nitru nejsou lidé bez lásky nikdy tvořiví. Člověk se často zamýšlí nad tím, co dává určitému člověku nepřemožitelnou energii k tvořivé kreaci. Je to Boží dar oddané lásky. Nekonečně tvořivá je milující matka, která o Vánocích okouzlí své dítě nejjednoduššími prostředky pohádky o štěstí a radosti, která slavnostně naplňuje svou rodinu - z prastarých zdrojů darů přírody a sil národních zvyků - duchovní hloubkou. Nevyčerpatelnou láskou mohou milující lidé vzájemně utvářet své štěstí. Národ, který je naplněn hlubokou láskou ke krvi a rodné zemi, k velké myšlence a velkému vůdci, bude také tvořivě produktivním národem.

Síla lásky je božská síla. Starověké ságy znovu a znovu vyprávějí, že božství objímalo pozemský život z lásky a skrze lásku, že skrze lásku naplňovaly zemi božské síly. Kdo je naplněn láskou, cítí zvláštním způsobem blízkost božství. Božská záře září v očích lidí, kteří v sobě nosí velkou lásku, kteří s nekonečnou láskou pečují o jiného člověka, o svůj národ, o dílo, o myšlenku. A protože každá velká láska je výtryskem božských sil, zaslouží si každá hluboká láska také posvátnou úctu a něžnou stydlivost. Mládí i stáří by mělo tuto úctu k lásce nosit ve svém srdci stále stejným způsobem.

Vroucí a hlubokou lásku německého člověka zná celý svět. Každý Němec by měl lásku ve svém srdci za všech okolností nosit, opatrovat a zvětšovat. Pak bude tato láska věčnou zárukou nevyčerpatelného bohatství německého národa.

Vytrvalost

Němci jsou po celém světě známí svou houževnatostí a vytrvalostí. Za své úspěchy ve všech oblastech života vděčí v neposlední řadě této velké vytrvalosti.

Vytrvalost vyžaduje důkladnost. Komu lichotí žít povrchně, kdo všechno jen rychle zhltne, kdo se jen povrchně dotýká problémů a není zvyklý je vážně řešit - od takového člověka také nelze očekávat, že se bude s plným nasazením a vytrvalostí věnovat určité práci nebo úkolu, tvrdému boji a zápasu. Pouze ten, kdo se plně staví na svěřený úkol, kdo proniká do hloubky svého životního úkolu, může mít sílu k tvrdohlavé vytrvalosti.

Vytrvalost je živena neochvějnou vírou. Koho se zmocní pochybnosti a zoufalství, ten brzy vyčerpá veškerou sílu odporu, prolomí se každá fronta, a tam nemůže být vytrvalost. Posvátné nadšení, zářivá víra a naprostá důvěra jsou základy, na nichž jedině se neústupná vytrvalost nechá založit v nejtěžších bojích, v nejtěžší práci, v nejtrpčích zkouškách odolnosti těla, mysli i duše.

Válka vyžaduje železnou vytrvalost. V mnoha historických konfliktech proti sobě národy stály jako rovnocenní protivníci po celá léta, aniž by došlo k rozhodnutí. Vítězství nakonec připadlo houževnatějšímu protivníkovi, který měl pevnější nervy a větší výdrž. Nezřídka v průběhu dějin padl i mocnější a silnější protivník, protože vnitřní nepřátelé podkopali jeho síly a vzali mu vytrvalost. Podpora houževnaté síly odporu je vždy jednou z nejnutnějších válečných příprav. Neochvějné prohlubování jednotné, ocelové

odolnosti celé vnější i vnitřní fronty je jedním z nejpodstatnějších válečných úkolů.

Práce často vyžaduje trpkou vytrvalost. Pro nordického člověka není práce prokletím, ale ani povrchní hrou. Je pro něj tak plná krásy a půvabu, protože v práci vidí velký úkol, jemuž se může zcela věnovat každým kouskem své bytosti, jímž se probíjí v urputném boji a který vítězně zvládá. Největší vytrvalost musí mít horník, který vykopává uhlí a kov, a přesný strojník, který vykonává nejcennější přesné práce. Domácí pracovník musí svou prací zápasit se stejnou vytrvalostí jako pracovník v továrně, pracovník v kanceláři a rolník. Jen díky této neochvějné pevnosti a vytrvalosti může práce vést ke konečným úspěchům. Za pracujícím musí stát tiché hrdinství nepřemožitelné vytrvalosti.

Velká tvůrčí díla se obvykle zrodí v požehnaném okamžiku, ale pak se rodí jen z nejúpornějšího boje plného naprosto využité energie a často nadlidské vytrvalosti. Ve dne v noci nosí tvůrčí člověk své dílo s sebou, zabývá se jím v tichosti i v ruchu života. Vnitřně se od něj nikdy neodtrhne. Je jí tak posedlý, že se velmi často zdá svému blízkému okolí velmi vzdálený, žije v jiném světě. Dojemné a šokující jsou příklady této tvrdošíjné vytrvalosti a obdivuhodné stálosti tvůrčího člověka, které nabízí historie. Ale příroda sama ukazuje člověku, že i v ní je nový život skutečně počat v okamžiku, ale rodí se až po dlouhé době mlčení vyžadujícího trpělivost. Po devět měsíců matka dítě pod svým srdcem opatruje a chrání, pečuje o něj a vychovává ho s obětavou vytrvalostí, dokud nespatří světlo světa jako nejkrásnější dílo lidské bytosti. Každý tvůrčí útvar získává svou korunu jen díky vytrvalosti.

Lidé a národy, jejichž vytrvalost nikdy neselhala, jsou skutečnými vítězi v životě. Mají právo být na toto vítězství hrdí.

Výchova k vytrvalosti je však jednou z nejdůležitějších složek výchovy mládeže a jakéhokoli lidského vedení.

O schopnosti vyčkat

V práci, boji a pohybu je vytrvalost. Stejně důležitá je však často i vytrvalost v klidu, vyčkávání a připravenosti.

Všichni lidé a národy prožívají před velkou událostí období nejnapínavějšího očekávání. Kdy se paprsky a stíny blížících se důležitých rozhodnutí stávají stále zřetelnějšími, než si člověk často myslí: Teď to musí začít - nebo určitě zítra -, ale nesmí to trvat déle než příští týden!

A pak často uplynou týdny či měsíce, než se velké napětí uvolní a dějiny světa a lidstva se zcela zřetelně převalí o kousek dopředu. Mnoho lidí se nemůže dočkat. Život ani vzdělání je vyčkávat nenaučily. A pokud musí čekat, selhávají, ti samí lidé, kteří se často stokrát osvědčili v boji.

Mnoho lidí si plete čekání s odpočinkem, relaxací a pohodlím. Při čekání se povalují a zrezivějí. A když tato velká událost konečně vypukne, pak jsou překvapeni, zmateni a otupělí, pak tam nejsou, pak nejsou připraveni, pak selhali. Mnoho lidí a národů tak prohrálo rozhodující bitvu svého života a svých dějin.

Umět vyčkat neznamená trpělivě se smířit s osudem nebo orientální, slabou odevzdanost nezměnitelnému.

Umět vyčkávat znamená být připraven. S pochodní jasného, zářivého světla, s mečem boje, s praporem víry, tak zobrazují připravenost velcí němečtí umělci. Připravenost však často vyžaduje vytrvalost. Udržet pochodeň neustále zapálenou je obtížnější než rychle zapálit plápolající oheň. Držet stále zbraně v pohotovosti vyžaduje často více síly než krátký, žhavý boj. Udržet symboly víry stále vysoko a čistě vyžaduje více

charakteru než jimi jen jednou pln nadšení zamávat ve vysokém větru.

Pokud nás osud nechá čekat, pak to má vždycky smysl, pak by to pro nás měla být zkouška, abychom se osvědčili.

Pokud nás vedení nechává čekat na rozhodnutí a činy, na které s napětím dlouho čekáme, pak to znamená, že ještě musí něco dozrát. Naše důvěra v naše vedení je tak velká, že víme, že něco nepropásne a neztratí. Pokud nás nechává čekat, jde pro nás výhradně o bezpodmínečnou připravenost.

Naše připravenost by měla být vždy jasná a průzračná, houževnatá a energická, vytrvalá a charakterově pevná!

Nechceme totiž triumfovat jen ve velkých bitvách! Chceme také ukázat, že jsme se naučili umět vyčkat.

Skromnost

Mnozí lidé vždy napomínají ke skromnosti, protože chtějí vidět své společníky malé, nízké a servilní. Potřebují kolem sebe malé lidi, protože jinak by se nedokázali prosadit. Zaměňují skromnost s nízkostí.

Skutečná skromnost je však něco zcela jiného než sebeponižování. Skutečná skromnost je skutečná velikost.

Skromný člověk ví a cítí, jaké má v životě místo. Je vděčný božství za životní cíl, který mu byl vytyčen, a stojí šťastně a rád na svém místě. Cítí se být součástí velkého Božího stvoření a ví, že bez širokého Božího světa by nic neznamenal a s božstvím může všechno. Neusiluje o to, aby se ve velkém božském světě jevil jako něco víc nebo míň, než čím ve skutečnosti je. Skromný člověk je velký, protože ví, že je jen malou součástkou v nekonečném vesmíru. Síla a sebeuvědomění mu dávají skromnost. V živém spojení s mocnou přírodou žije skutečně skromný člověk se slunci a hvězdami. Nestaví slepě a hloupě svou osobu do středu celého světa, spíše cítí, že jeho existence je zasazena do velké řeky věčnosti.

Kdo nezná skromnost vůči božství, nikdy se nenaučí skromnosti vůči ostatním lidem. Člověk musí být skromný především vůči následujícím, vůči lidem, v jejichž čele stojí a za jejichž vedení je zodpovědný. Hrát si na pašu, prosazovat se jako nadřízený vnějšími nátlakovými prostředky, obklopovat svou vysoko postavenou osobu chladnou, vysokou zdí, dívat se na takzvané podřízené arogantně a povrchně, je hloupé a směšné a nevyžaduje to žádné duchovní vzdělání. Pouze ten, kdo v každém členu svého následovníka vidí živého člověka s

krví a duší, kdo dokáže procítit starosti navenek nejmenšího a nejprostšího člověka, kdo si váží v každém soukmenovci stejné krve, kdo uznává hodnotu nejnepatrnějšího člena ve věčném Božím díle stvoření, ten splňuje předpoklad skutečné velikosti a pravé skromnosti. Skromný člověk je velký, protože na sebe nepotřebuje upozorňovat čistě vnější inzercí. Velká osobnost skromného člověka si podmaňuje, přesvědčuje, nadchne, vede následovníky sama o sobě. V blízkosti skutečně velkých lidí se proto člověk nikdy necítí malý a stísněný, spíše vždy svobodný a povznesený.

Skromnost a velikost k sobě vždy patří. Proto je i člověk na nejnižším místě ve věčném žebříčku životních hodností - díky skromnosti - povznesen ve společenství velkého člověka. Není přece nutné, aby se bouřil, cítil se odstrčený, hrál si na utlačovaného, mluvil o nespravedlnosti, demonstroval jako proletariát nebo hlásal třídní nenávist. Naplňuje pozici, na které stojí, a ví, jak důležitá je i jeho každodenní práce ve velkém běhu národního života. Stává se tak svou vnitřní hodnotou rovným člověku, který musí pochodovat v čele svého společenství. Kdyby však nad skromným člověkem měl stát ubohý paša, skromný člověk stojí před sebou samým, před všemi výše postavenými, před všemi myslícími lidmi a před verdiktem věčnosti jako nekonečně ušlechtilejší než smutný tyran.

V konečném důsledku není skromnost nic jiného než přirozenost, než začlenění do velkých zákonů života. Vzhledem k nevyčerpatelnému bohatství německé podstaty je skromnost jen jedním z mnoha tónů, v nichž se odráží pravá německá přirozenost.

Arogantní ješitnost a servilní sebeponižování jsou však nepřáteli této skromné německé velikosti.

Pevnost charakteru

Je to zkušenost tisíciletí, že všichni lidé, kteří propadnou změkčilosti a ochablosti, se blíží svému úpadku nebo úplnému zániku.

Je životním zákonem nordického člověka, že měkká podstata je neslučitelná zejména s jeho přirozeností.

Přísný a jasný nordický člověk udržuje své tělo v disciplíně. Na vzduchu, na slunci a v osvěžující vodě, při hrách a sportech, při tanci a gymnastice si mužské a ženské tělo udržuje přiměřené napětí a držení těla. Toto držení těla nemá nic společného s orientálním umrtvením těla.

Nordický člověk nechce své tělo umrtvit, spíše ho ovládnout, nechce ho zbavit jeho tělesnosti, spíše ho přivést k plnému rozvoji a oživit tělesné energie.

Pro nordického člověka tvoří tělo, mysl a duch nerozlučnou jednotu. Stejně pevné a jasné jako držení těla je pro něj tedy i charakterová povaha. Pevnost charakteru má daleko k jakémukoli změkčení, je zvláštní zásluhou nordického člověka.

Pevnost charakteru znamená vnitřní duševní kázeň. Stejně se musí osvědčit v těžkých hodinách, kdy hrozí, že se člověk pod tíhou zkoušky zhroutí, i v dobách prosperity, kdy je nebezpečí ochabnutí a změknutí obzvlášť velké.

Síla charakteru se získává a uchovává pouze neustálou vnitřní bdělostí a neúnavnou duševní kázní. Kdo se v rozkoši nestane otrokem svých smyslů, kdo si neplete odpočinek s naprostým ochabnutím, kdo nedovolí, aby se vášeň stala rozmařilostí, kdo dokáže rozlišit odpočinek od lenosti,

oprávněnou pýchu od tupé nadutosti, přirozenou smyslnost od nízké nestydatosti, posilující rozkoš od nesmyslného potěšení, ten má pevnost charakteru.

Jakákoli nepřirozenost, veškerá umělá živelnost, vše, co odporuje přirozenosti, je pevnému charakteru cizí.

Německý člověk si tedy po celý život zachovává mladistvou svěžest, ale není dětinský, má něžný cit pro nejjemnější pohnutí srdce, ale není sentimentální, je kamarádský, ale není podlézavý, je laskavý, ale není měkký.

Součástí pevnosti charakteru je také kázeň intelektu. Právě této duševní kázni vděčí německý národ za svou pověst lidu básníků a myslitelů. Teprve soustavnou duševní školou a výchovou se člověk stává jasným duchem, objektivním myslitelem, hloubavým badatelem. Nesmyslné debatování o neskutečných světech, neplodné snění o okultních záležitostech, neukázněné snění v prázdné blaženosti, marné zabývání se mystickou magií je německému duchu cizí.

Každý člověk musí nejprve praktikovat pevnost charakteru vůči sobě samému. Ta musí najít výraz jednotně ve všech oblastech života. Vůbec nepomůže, když se člověk zdrží všech omamných látek, ale místo toho se propadne do sexuální zkaženosti. Je nesmyslné, aby člověk usiloval o ovládnutí svého života a zcela opomíjel duševní kázeň. Rovnováha je součástí podstaty pevnosti charakteru.

Pevnost charakteru však musí někdy najít svůj výraz i vůči bližnímu. Když je třeba říci vážné slovo, když je třeba být tvrdý vůči blízkému člověku, když je třeba uložit přísný trest, není to vždy snadné. Je jistě snazší se takovým rozhodnutím zbaběle vyhnout.

Pouze pokud je člověk tvrdý tam, kde to vyžaduje nutnost, je vhodný pro lidské vedení. Prvním předpokladem je zde, pravda, vždy tvrdost vůči sobě samému.

Tato pevnost charakteru však nemá nic společného s chladnou brutalitou, povrchní svévolí, egoistickou snahou o moc, tupou touhou vládnout. Kdo si s tím plete pevnost charakteru, ukazuje, že je mu budování charakteru zcela cizí.

Všemohoucí dal Němcům hojné příležitosti, aby v těžkých hodinách prokázali pevnost charakteru. Kéž budoucnost ukáže, že Němec prokáže svůj charakter i v dobách štěstí!

Osobní laskavost srdce

Mnoho lidí se domnívá, že musí prokázat svou energii, bystrost mysli a vojenskou zdatnost tím, že budou vůči svým bližním bezohlední a hrubí. Zapomínají, že součástí vnitřní zralosti a skutečné velikosti je také osobní laskavost srdce.

Prvním předpokladem osobní laskavosti srdce je vnitřní otevřenost a laskavé porozumění. Kdo nemá srdečné pochopení pro tichou nádheru květiny, bezmyšlenkovitě ji zadupe do bláta. Kdo se nedokáže ponořit do hodnot a vlastností ušlechtilého zvířete, snadno se zvrhne k nesmyslné krutosti vůči zvířatům. Kdo se z důvodů ošklivého egoismu nesnaží pochopit povahu a jedinečnost svých bližních, nebude se hodit pro osobní laskavost srdce, a tedy ani pro jakékoli lidské vedení. Podstata člověka je tak bohatá a mnohotvárná, že se nikdo nesmí odvážit posuzovat všechny lidi podle nějakého mrtvého schématu. Energické, hrubé slovo, které probudí jednoho člověka, může beznadějně rozdrtit něžnou duši. Jemně vypočítané gesto, které obdaří energií jednoho člověka, jiný člověk vůbec nepostřehne.

Vnitřní porozumění pro bližního bude zaměřeno stejně na jeho dobré vlastnosti jako na jeho temné stránky. Právě tam, kde je člověk slabý, potřebuje pomoc, je špatný nebo podřadný, potřebuje zejména vážné, hluboké a starostlivé pochopení.

Hluboké osobní porozumění má za následek vnitřní harmonii, psychologickou vyrovnanost. Dva lidé, kteří si vzájemně rozumí, budou schopni pracovat na společném úkolu s mnohem větší energií než dva lidé, kteří si jsou vnitřně cizí. Pokud se vůdce a následovník upřímně a poctivě snaží vzájemně si porozumět, vytvoří se z nich plodné společenství, které je plné energického života. Nejhlubší poznání a uznání

lidské podstaty nepředává střízlivý rozum, ale spíše oddaná láska, hluboká laskavost srdce. Lidské porozumění a srdečná laskavost plodí vzájemnou nabídku ve vzájemném střídání. Toto laskavé porozumění objeví hodnoty i v tom nejpokleslejším člověku, i vedle té nejodpudivější podlosti se tímto způsobem stále najdou sklony k dobru. Tato dobrá jiskra pak bude často chápající laskavostí nově zažehnuta a bude souznít s ušlechtilými silami chápajícího člověka.

Šťastné dávání a radostné přijímání vyrůstalo z porozumění a vnitřní harmonie. Jednou z nejkrásnějších radostí v lidském životě je, když člověk pronikne hluboko do duše, najde vnitřní souznění a může pak tomuto člověku poskytnout radu, pomoc, vedení a obohacení. Je to něco úžasného, když člověk může dát bližnímu trochu světla, síly, slunce a tepla z překypujícího, vnitřního bohatství. Je to největší štěstí lidského vedení, může-li člověk vyzařovat energie, které má jako dar od Stvořitele, na své následovníky. Jistě, egoisté tuto laskavost nikdy vyzařovat nemohou. Pouze ten, kdo se vychoval k nesobeckému kamarádství, má sílu k nikdy neselhávající laskavosti srdce. V této laskavosti srdce spočívá energie slunce. Může probouzet k novému životu, může vyzařovat světlo a teplo a být ukazatelem do nových světů. Laskavost srdce však znamená také vnitřní připravenost přijímat. Jsou lidé, kteří se stávají nepříjemnými, rozzlobenými, uštěpačnými a pichlavými, když se k nim někdo chce přiblížit s radou, darem, návrhem. Tímto způsobem ze sebe dělají chudé, neradostné poustevníky.

Každý člověk nějakým způsobem vyžaduje pomoc a je nedokonalý. Každý člověk je stále vnímavý k podnětům, k novému obohacení a oživení. Každý člověk by proto měl být

také připraven přijmout ze svého plného, nejniternějšího srdce dar svých bližních. Stejně jako květina pije noční rosu a sluneční světlo, aby mohla růst a kvést, měl by i člověk vstřebávat energie, které k němu proudí, aby se stal větším, zralejším a bohatším. Všude tam, kde se ve společenství dárci a příjemci věnují jeden druhému v této laskavosti srdce, vyrostou bohaté plody.

Mnoho lidí si plete laskavost srdce se slabostí, měkkostí, ochablostí a sentimentalitou. Mnoho lidí odmítá laskavost srdce jako nemužnou. Za vnější hrubost však skrývají vlastní slabost a nejistotu.

Ve skutečnosti je zapotřebí obrovské síly charakteru a duševní energie, abychom si vždy uchovali osobní laskavost srdce a neprojevovali ji jen denně znovu navenek, ale dosáhli jí co nejhlouběji i uvnitř. Často se nadává na Němce jako na barbary. Bude pýchou každého německého muže, aby pěstoval právě svou srdeční laskavost a zajistil tak sobě i svému národu citové bohatství.

Odvaha

Hrdinství není dáno všem. Každý musí být odvážný.

Hrdinství je povolání, za které musí každý bojovat, pokud ho osud povolá. Ale ne každý, kdo o hrdinství usiluje, je také hrdinou.

Odvaha je povinností každého Němce. A každý skutečný Němec může a musí být hrdinou. Stejně jako ve všech věcech života je i Vůdce příkladem odvahy pro celou německou budoucnost. Ukázal německému národu, že ve sféře přirozených životních zákonitostí už pro Němce neexistuje slovo nemožné. Díky odvaze lze vzdorovat každému nebezpečí, překonat každého protivníka, odstranit každou obtíž. Odvaha činí zázraky.

Málokdy se harmonie těla, duše a ducha projeví tak jasně jako v odvaze. Odvaha má jako předpoklad stejným způsobem ukázněnost těla, ukázněnost mysli a ukázněnost duše.

Odvaha se musí osvědčit při sportu a tělesných cvičeních. Sportovní zdatnost se neprojevuje pouze ve svalové dovednosti a svalové síle, ale spíše v houževnaté, odhodlané odvaze, s níž člověk čelí nebezpečím sportovního soutěžení a sportovních cvičení a následně překonává nepříjemnosti neustálého fyzického otužování a tréninku.

Odvaha se musí osvědčit i v nepříjemnostech počasí. Nebesa nedala nordickému člověku věčné jaro proto, že by ho chtěla otužit. Nedalo mu věčné léto, protože by ho chtělo chránit před únavou. Kromě jara a slunce přidělil Všemohoucí německému člověku i drsné bouře a tvrdé zimní dny. Vzepřít se bouři, soustředěně vzdorovat ledovému zimnímu chladu, to jsou některé ze zkoušek odvážné nordické povahy.

Při nehodách, zraněních a nemocech se ukazuje, kdo je odvážný. Existují nesnesitelní nemocní, kteří trápí a obtěžují své pomocníky, i když jejich bolesti nejsou nesnesitelné. A jsou odvážní nemocní, kteří i v těch nejtrpčích bolestech a mukách vyzařují slavné, odvážné držení těla a jsou nenároční i tam, kde by měli právo se dožadovat.

Člověk musí být odvážný v rozmanitých strastech, utrpeních a nebezpečích každodenního života. Každý člověk - který životem neproklouzává povrchně a neprobíhá jím mrtvě - zažívá nepříjemnosti, s nimiž se musí vypořádat, konflikty, které musí zvládnout, nebezpečí, která musí překonat. Život přináší člověku mnoho strastí, které musí snášet zcela sám, bez jakékoliv pomoci. Pak pomáhá jen odvaha, statečné jednání, odhodlaný krok do budoucnosti.

Odvaha není výsadou jen mužů. Ženy a matky, chlapci a dívky mají stejným způsobem hrdé právo a svatou povinnost být odvážní.

Odvaha je dobrá. Zbabělost je špatná. Kdo si v osudových hodinách svého života a v každodenních maličkostech vždy počínal odvážně, ten se možná v životě dopustil mnoha chyb.

Odvaha činí šťastným. Jsou lidé, kteří snášejí svůj osud se zarputilou trpkostí. A jsou lidé, kteří si hrají na trpělivé obětní beránky plné něhy a pohledu plného bolesti. To vše nemá s odvahou nic společného. Odvážný člověk se setkává se životem se svěží, šťastnou odvahou. Šťastný a hrdý, vzpřímený a svobodný člověk kráčí vstříc budoucnosti - i když před sebou vidí smrt.

Odvaha vždy znamená potvrzení života. Odvážný člověk stojí pevně v životě. Nikdy se nesnaží zachránit z obtížné situace útěkem ke smrti.

Tato odvaha se musí osvědčit v každodenním životě, aby mohla vést k vítězství v rozhodnutí. Odvaha se musí uplatňovat v každodenní práci v míru, aby národ mohl obstát ve zkoušce ve válce. Odvahu v hodině nebezpečí nelze narychlo načerpat ze starého zbrojního arzenálu. Odvaha patří k věčnému postoji německého člověka. Protože je vždy odvážný ve vítězství i porážce, ve válce i v míru, Bůh je s ním.

Spravedlnost

Jednou z nejtrpčích bolestí v lidském životě je, když člověk musí neustále snášet nespravedlivé zacházení. Každý člověk dokáže důstojně snášet občasné nezasloužené neštěstí. Kdo má smůlu v maličkostech každodenního života, může ji přesto překonat s určitým humorem. Ale kdo je nespravedlivě, zcela nezaslouženě, týrán delší dobu, ten hyne fyzicky a především citově. Pokud někdo s člověkem neustále zachází nespravedlivě, bere mu světlo, slunce, životní radost, štěstí, sebevědomí, životní odvahu, energii, vnitřní oporu a sílu. Neustále zacházet s člověkem nespravedlivě znamená pomalu a systematicky ho umučit k smrti. Brutální despota, který se neustále staví ke svým bližním plný nespravedlnosti, je vinen neustálým špatným zacházením a citovou bratrovraždou. Je to jeden z nejhorších zločinů proti národnímu společenství.

Určitě existují lidé, jejichž povaha a chování jako by přímo vyzývaly k tomu, aby se k nim člověk neustále choval hrubě, netečně, aby s nimi vždy jednal jen tvrdě a znevažoval je. Jsou to ti lidé, kteří se jeví stále povrchní, stále nesmyslně hraví nebo stále stejnými hloupě jednajícími. Skutečnou spravedlnost je však třeba přiznat i právě těmto lidem, kteří navenek působí poněkud neohrabaně. Pokud se člověk snaží, objeví i mezi těmito lidmi dobré stránky, vnitřní hloubku a hodnotné vlastnosti. Právě mezi těmito lidmi sklidí člověk vzácnou vděčnost za spravedlivé zacházení.

Být spravedlivý znamená chovat se ke každému člověku tak, jak si podle lidských měřítek zaslouží, chovat se k němu tak, jak bychom si přáli, aby se za stejných okolností chovali k nám.

Spravedlnost má tedy za předpoklad, že člověk se k bližnímu nechová povrchně, ale ponoří se do jeho rozpoložení, jeho životních osudů, jeho okolí. Kdo chce být spravedlivý, musí především vynaložit velké úsilí plné lidské laskavosti, aby pochopil vlastnosti, přednosti i nedostatky, šťastné i trpké zkušenosti svého bližního, zkrátka celého člověka v jeho konečné hloubce.

Spravedlnost se zpočátku projevuje ve vnějším chování, v činech, ve vnějším jednání. Často je zapotřebí velké kázně, aby byl člověk naprosto spravedlivý v celém svém chování, v posledních detailech gest, v nejjemnějších nuancích slov. Ale právě nordický člověk se vyznačuje touto vnější i vnitřní kázní v chování a vystupování.

Nordický člověk je však obzvláště poctěn tím, že u něj neexistuje dvojí chování a vnitřní snášenlivost, že jeho podstata představuje dokonalou vnitřní jednotu. U nordického člověka se tedy spravedlnost musí projevovat zejména také ve vnitřním nazírání. Nelze se k člověku navenek chovat spravedlivě a uvnitř o něm smýšlet nespravedlivě, chce-li člověk čelit sám sobě. Kdo však soudí bližního nespravedlivě v myšlenkách, neměl by se domnívat, že mu tento vnitřní náhled zůstane skryt. Každý jen trochu přirozeně naladěný člověk v hloubi duše okamžitě cítí a vycítí, zda se s ním bližní setkává s vnitřní náklonností, odmítnutím nebo lhostejností. Mezi dvěma lidmi nemusí padnout jediné slovo a nemusí si vyměnit jediné gesto, velmi brzy sami vycítí, co k sobě navzájem cítí. Pro nordického člověka je vnitřní spravedlnost v myšlení a v úsudku charakteristickou samozřejmostí. Je to však také praktická životní moudrost, která nesmírně zjednodušuje jakékoli soužití ve společenství.

Spravedlnost neznamená jen to, že člověk nezpůsobí bližnímu špatnou křivdu. Spravedlnost zavazuje k tomu, aby člověk nezvýhodňoval bližního nespravedlivě. Stvořitel zařídil život tak, že někteří lidé bezprostředně cítí souznění krve, ducha a duše, zatímco jiní lidé necítí žádnou pokrevní spřízněnost ani vnitřní odezvu, nebo se dokonce vzájemně odpuzují. Ale tam, kde jsou lidé navzájem spojeni ve společenství, musí osobní náklonnost, lhostejnost a nechuť ustoupit do pozadí. Ale tento osobní vztah musí zcela ustoupit do pozadí tam, kde jde o vztahy mezi vedením a následováním, učitelem a žákem, vychovatelem a učedníkem. Učitel, který neustále nespravedlivě upřednostňuje některého žáka, nejenže zasévá jedovaté semeno znevýhodnění ostatních žáků, ale škodí i samotnému upřednostňovanému oblíbenci tím, že ho kazí, oslabuje, ničí jeho životní energii, bere mu vnitřní oporu. Nejlepší mládež našla v každé době tragický, smutný konec pod vlivem nespravedlivé přízně pedagogů. Nespravedlivá přízeň je v životě obecně stejnou nespravedlností a zločinem proti společenství, jako nespravedlivá nepřízeň.

Spravedlnost často vyžaduje tvrdost. Bylo by tak jednoduché, snadné a pohodlné vyhnout se spravedlivému a jasnému, vážnému a otevřenému soudu. Často je velmi obtížné říci milému člověku přísná, ale nezbytná vážná slova. Trest často zasáhne bolestněji trestajícího než potrestaného. Tvrdost je však stejnou součástí spravedlnosti jako laskavost.

Každý člověk má jemný cit pro spravedlnost. Nejmenší dítě cítí spravedlnost a nespravedlnost úplně stejně jako nejstarší stařec. Spravedlnost je jedním z nezbytných předpokladů každého společenství. Spravedlnost je jednou z nejsvětějších povinností každého člena společenství.

Čistota

Boje a války, nebezpečí a překážky všeho druhu jsou soustředěnou zkouškou pro lidi a národy. Projde jimi pouze ten, kdo se osvědčil v každodenním životě. Zkoušky každodenního života jsou často nebezpečnější než velké životní zkoušky síly. Mnoho lidí a národů, kteří vítězně obstáli v nejtěžších bojích, v každodenním životě nepozorovaně sklouzlo k lehkovážnosti, povrchnosti, pohodlnosti a nečistému chování a pak zahynulo.

Německý člověk se proto vždy snaží, ve válce i v míru, v neštěstí i v štěstí, utvářet svůj vnitřní život z vnitřní čistoty. Čest je vůdčí zásadou jeho jednání pro jeho politickou a bojovou frontu i pro frontu jeho práce. Znovu a znovu je mu jasné, že tuto čistotu, která má stejnou pravou hloubku jako jeho krev, musí vždy znovu získávat a zachovávat s nasazením všech svých sil.

Člověk to často pocítí při prvním setkání s mnoha lidmi, zažije to u mnoha lidí po letech zkušeností, že celá jejich bytost je naplněna čistotou. Seznámení s takovými čistými, opravdovými, hodnotnými lidmi vždy přináší radost. Každé spojení s těmito lidmi nejčistší charakterové čistoty je ziskem. Zušlechťuje a proměňuje každé společenství. Národ, který disponuje řadou takových lidí, může projít zkouškou dějin. Zajišťuje si věčný život.

Čistota myšlení se obecně odráží ve vnější čistotě. Jasné oči, čistý zevnějšek, přirozená snaha zůstat bez vnější špíny obvykle naznačují, že za touto vnější čistotou se skrývá i čistota vnitřní.

K charakterové čistotě patří především poctivost. Existují lidé, kteří předstírají, že s vypětím všech sil slouží Říši.

Nevyzařuje z nich však žádný vnitřní zápal ani strhující nadšení. Jsou chladní a odcházejí prázdní, protože usilují jen o vysoký úřad, o povýšení a vyznamenání. Služba Říši je pro ně jen hezkou fasádou pro jejich egoismus.

Existují lidé, kteří tvrdí, že slouží národnímu společenství. V jejich blízkosti však člověk cítí, že znají společné dobro, jen když si předtím zajistí vlastní prospěch. Německý mravní zákon „obecné dobro před vlastním prospěchem“ si neosvojili. Celé jejich jednání je proto prázdné a falešné. Mezi čistými lidmi neexistuje nesoulad mezi vnějším vzhledem a vnitřním postojem, mezi slovy a skutky. I ten nejčistší člověk má slabosti a nedokonalosti. To nemá nic společného s nesouladem, špinavostí a nečistotou lidí, kteří jsou vnitřně zcela nečestní a falešní.

Součástí vnitřní čistoty je upřímnost k bližnímu. Člověk musí být vždy schopen podívat se druhému člověku do očí. Čistý člověk upřímně dopřeje bližnímu jakoukoli radost a je vždy upřímným přítelem. Umí se však s ním také otevřeně setkat s vážností, s trestem, nebo v případě potřeby s nepřátelstvím. Součástí čistoty je poctivý postoj k majetku bližního a k majetku společenství. Tam, kde si miliony lidí sotva vydělají tvrdou prací na nezbytný životní základ, je zločinem, pokud se jednotlivci bez námahy obohacují a šidí tak soukmenovce. Tam, kde je práce a mzda spravedlivě rozdělena, jsou nepoctivost, podvod, korupce, zpronevěra nebo přijímání kradeného majetku o to zavrženíhodnějšími delikty.

Čistota se musí projevovat především v nejintimnějších vztazích mezi lidmi. V kamarádství a přátelství, a především v lásce, musí být vyloučena jakákoli nepoctivost, jakýkoli podvod, jakákoli vzájemná lest. Právě v nejosobnějších

vztazích mezi lidmi se člověk musí zříci všeho, na co nemá nárok. Právě zde si člověk nesmí tajně přivlastnit něco, co mu nepatří.

Mnozí lidé se domnívají, že mohou dokonce oklamat osud. Nechtějí věřit, že jakákoli špinavost charakteru vždy ubližuje jen jim samotným. V konečném důsledku však člověk nikdy nemůže oklamat osud nečistotou. Člověk se špinavostí vždy jen ušpiní. Každý Němec v sobě cítí povinnost čas od času se v klidné hodince podívat do svého nitra a zkontrolovat čistotu svého života. Neustálá sebekontrola zachrání jeho i jeho národ pro celou budoucnost v nástrahách každodenního života a posílí je pro chvíle nouze a boje.

Šlechtění

Byly doby, kdy byl pojem šlechtění obsahově rozdělen na dvě různé části. Když se vztahoval na lidi, znamenal dobrou a přísnou výchovu. V případě chovu zvířat však znamenal biologické zlepšení plemene a rasovou selekci.

Nacionálněsocialistický světonázor opět přivedl lidi zpět k prostým a velkým životním souvislostem a dal pojmu slechtění opět jeho plný, přirozený a původní význam.

Viděno biologicky, je člověk dobrého chovu člověk s čistou krví a vysoce hodnotnou fyzicko-psychologickou dědičností. Je to první a nejpřirozenější zákon, který dal Stvořitel člověku, aby si zachoval čisté a ušlechtilé pokrevní dědictví. Každý člověk má svatou povinnost chránit energie své krve před jakýmkoli falšováním a rozkladem, před zničením a vyhlazením. Nejhorším zločinem a největším neštěstím je současně takový prohřešek proti krvi.

Je však také přestupkem proti krvi, když nesmyslně plýtvá zdravou energií krve a oslabuje tak krevní proud svého rodu. Životní energie národa jsou natolik cenné a posvátné, že každý národ, který v dobrých časech lehkovážně plýtvá těmito energiemi v dobách nouze a rozhodování, už mnohdy nemá žádnou sílu k odporu a žádnou energii k sebeprosazení. V průběhu dějin už mnoho národů kvůli tomuto lehkovážnému sebeodevzdání vykrvácelo.

Kdo tak žije se šlechtěním, je plný nejvyšší morálky. Tato přirozená výchova je zdravým protikladem jakéhokoli nedostatku výchovy. Toto šlechtění nemá nic společného s morálním pokrytectvím a prudérností. Šlechtění rozhodně

znamená víc než biologická selekce. Energie duše a intelektu nelze oddělit od energií krve.

Zachování čistoty krve zároveň znamená povinnost vnitřní čistoty. Morální a psychické znečištění a rozklad lidí či národů jde vždy ruku v ruce s biologickým znečištěním krve. Nejnepřirozenější produkty zdegenerovaného umění odpovídají psychické deformaci, znečištění krve a morální zkaženosti té doby. Šlechtění těla je však předpokladem slušného mravního snášení. Kdo se domnívá, že může nebo musí být - z hlediska tělesné výchovy - mravně prostopášný, nepochopil smysl výchovy. Je nejkrásnějším naplněním zákonů života, jestliže nádherné tělo plné ušlechtilosti ladí také s ušlechtilostí vnitřní. Německé umění v každé době zobrazovalo v sochařství a malířství nádherné lidi, kteří ztělesňují současně nejušlechtilejší tělesné vychování s nejčistší mravní energií.

V pojmu šlechtění nachází výraz velká přirozená harmonie těla, duše a mysli, která obzvláště charakterizuje harmonickou podstatu nordického člověka. Existují lidé, kteří skutečně usilují o morální šlechtění. Chybí jim však šlechtění mysli, a proto nikdy nedosáhnou vyrovnaného držení těla. Existují lidé, kteří jsou navenek poněkud bezchybní. Ve svých myšlenkách, ve své fantazii se však poddávají deformovanému, znečištěnému a dekadentnímu světu. Tento vnitřní nedostatek ušlechtilosti se poněkud odráží ve vnějším chování těchto lidí. Každá nejtajnější myšlenka nějak utváří fyzické a morální nosné rysy člověka s jemným dlátem. K duševní kázni patří i přivyknutí jasnému, důslednému a logickému myšlení, oproštění se od jakékoli myšlenkové překotnosti a povrchnosti, snaha o intelektuální hloubku a zintenzivnění. Tam, kde tato

duševní kázeň chybí, nebude sebelepší fyzická ušlechtilost schopna zprostředkovat člověku konečné hodnoty.

K tomuto vysokému a širokému šlechtění musí být člověk vychováván již od dětství. Pro šlechtění představuje dospívání rozhodující období lidského života. V plné síle svých let může a musí člověk den za dnem pracovat na disciplinovaném formování své osobnosti. To je pro něj nejen svatá povinnost, spíše také morální dar. A dokonce i ve stáří, kdy mnohé energie dlouho dřímají, může být člověk stále výrazem a tvůrcem disciplinované podstaty.

V německém jazyce existuje několik slov, která stručně, ale pružně a široce vyjadřují celý nosný rys nordického člověka. Jedním z nich je výraz šlechtění.

Člověk plný ušlechtilosti je člověk se zdravým, svěžím, přirozeným a pevným tělem, s morální energií a psychologickou hloubkou, s jasným, objektivním a hlubokým, školeným intelektem.

Ušlechtilost se tak stává nejvyšším ideálem Němce. Národ, kterému je toto šlechtění svaté, bude schopen největších činů a skutků. Člověk, který toto šlechtění ztělesňuje, si zajišťuje věčnost.

Slušnost

Bývaly doby, kdy se člověk mohl naučit slušnosti podle přesně předepsaného systému pravidel, podle do nejmenších detailů propracované etikety, podle schématu předpisů a nařízení. Kdo měl dostatek času, aby si to všechno zapamatoval a procvičil, ten byl slušný.

Mezitím si člověk znovu vzpomněl, že slušnost je přirozenou vlastností a samozřejmou povinností německého člověka.

Slušnost plyne sama od sebe z vnitřního bohatství ušlechtilého člověka. Není to něco prázdného, dutého, slabého a vnějšího. Není vázána na rigidní formule a předpisy, na mechanický ceremoniál a strnulou etiketu. Slušnost je výrazem skutečného ducha společenství, upřímné úcty k životu a hlubokého formování charakteru. Slušnost tedy není druhotným projevem a nedůležitým doplňkem slušného lidského chování. Je to vnitřní povinnost každého slušného člověka.

Tam, kde v životě převládá neslušnost a nepřátelskost, to dokazuje, že se dotyční lidé nedokážou vyrovnat se životem, že mají nedostatek charakteru nebo že jejich duch a mysl jsou úzké a omezené.

V souladu s podstatou lidí a danými okolnostmi mohou být projevy slušnosti velmi rozmanité. Existuje zdrženlivá slušnost, která není strnulá, ale také nepřekypuje, a přesto je upřímná. Jedná se o prostou, srdečnou a přirozenou slušnost. Suchá, poněkud úzkoprsá a drsná slušnost je zase jiná, ale neméně cenná než slušnost srdečných lidí, kteří vždy překypují -

laskavostí. A ještě jiný charakter má klid, jistotu a bezpečí vyzařující slušnost zvláště hlubokých lidí.

Lidé s klidnou povahou by neměli usilovat o bublající zdvořilost, jinak se tato slušnost jeví jako falešná. A lidé, z nichž vždy vyzařuje slunce, by neměli svou slušnost nepřirozeně brzdit, jinak se stává odmítavou.

Vůči vlastní krvi má slušnost jinou podobu než vůči cizím lidem. Při událostech plných bouřlivé radosti má jiný tón než při vážných a smutných příležitostech.

Ve všech životních situacích a vůči všem lidem však existuje jasná povinnost slušnosti, které se nikdo nemůže zbavit - slušnost činí život jednodušším a krásnějším. Mnoho rozčilení a hádek, mnoho nepříjemností a obtíží, mnoho časových ztrát a ztrát práce, mnoho nespokojenosti a utrpení vzniká kvůli neslušným lidem. Celý lidský život dohromady, atmosféra společenství, duch každodenního života se díky slušnosti stává slunečnějším, svobodnějším a nezatíženějším. Slušnost šetří lidem nejcennější pracovní energii a nejcennější životní energii. Právě ti lidé, kteří jsou povoláni k tomu, aby byli zvláštními služebníky národa, političtí vůdci strany, ředitelé továren, úředníci a policisté a zaměstnanci veřejných úřadů, mají tedy také zvláštní povinnost neustálé slušnosti.

Slušnost lidi zušlechťuje. Kdo se den co den snaží být vždy slušný, ten se zbaví třídní nenávisti, hrubosti a nízké krutosti, politického prospěchářství, nepoctivosti a jakékoli nemravnosti. V konečném důsledku je slušnost pouze jednou stránkou vnitřní výchovy, která je zásluhou zejména nordického člověka. Zdvořilost znamená vnitřní sebeovládání a vnější i

vnitřní kázeň. Zdvořilost je znakem hlubokého formování charakteru.

V každodenním životě i v době odpočinku a klidného života je slušnost nezbytná. V dobách velkého napětí a těžkých zkoušek, v dobách boje a krize se však neslušní, mrzutí lidé mohou stát zločinnými sabotéry zdravého života a vítězného boje.

Oběť a odříkání

Němec stojí v životě oběma nohama. Užívá si tohoto života a plný vděčnosti k božství sahá po jeho plodech. Největší radostí je však pro něj to, že smí sám pracovat spolu s Bohem na díle stvoření, že může sám utvářet život podle velkých zákonů věčného řádu, že smí tvořit, sít a sklízet vlastními silami. Německý člověk zná jen plné, bezpodmínečné ano tomuto životu.

Ale právě proto, že být Němcem znamená neklidné životní potvrzení, vyvstává i pro Němce stále znovu povinnost odříkání a oběti.

Samozřejmostí je zřeknutí se všech věcí, pohodlí, tužeb a požitků, které musí vést k trvalému poškození vlastního života a blaha národího společenství. Povzbuzující prostředky nejrůznějšího druhu mohou v malých dávkách oživit apatického člověka, obdařit novou energií vyčerpaného člověka, aniž by nějak škodily. Bezuzdné požívání jakýchkoli tělesných nebo emočních jedů však musí být vždy na škodu. Ať už pokušení láká sebevíc a záře okouzluje sebevíc, tady platí jen jasné ne, důrazné odříkání.

Němec se však občas bude muset zříci i neškodných radostí a především životního pohodlí, aby se tak ochránil před ochabnutím, ztuhlostí, zvápenatěním a změkčilostí.

Kdo je zvyklý na nedostatek a boj, nemusí tento druh odříkání praktikovat. Kdo však tráví své dny v hojnosti a blahobytu, kdo je hýčkán štěstím, jehož život plyne ve stálém pohodlí, ten se musí snažit, aby se systematickým a dobrovolným odříkáním udržel svěží, pružný, pohyblivý a připravený k činům.

Německý člověk si je vždy vědom toho, že v životě nestojí sám, ale je členem velkého organismu národního společenství. Tam, kde soukmenoec žije v nouzi, je člověk vedle něj povinen stát mu po boku jako kamarád, pomoci mu, i kdyby tato pomoc vyžadovala odříkání, podpořit ho, i kdyby tato ochota pomoci vyžadovala osobní oběť. Tam, kde je bližní v nebezpečí, je pro každého Němce samozřejmé, že stojí při něm, i kdyby sám musel přežít nebezpečí a vzít na sebe nepohodlí.

Oběti a odříkání ve prospěch národního společenství se staly pro německého člověka samozřejmou kamarádskou povinností. Minulý svět takové oběti a takové odříkání vykresloval jako zcela zvláštní ctnost. Pro německého člověka je to součást přirozeného postoje. Minulý svět se někdy obětoval a zříkal plný „velkorysé“ blahosklonnosti a milosrdného soucitu. Šťastně tak plníme přirozenou povinnost. Dokud však člověk tuto povinnost nesplnil, nemůže jako Němec dosáhnout vnitřního klidu, musí být hluboko uvnitř rozervaný, nemůže se stát svobodným a šťastným.

Vyžaduje-li to blaho společenství, musí se Němec někdy vzdát i rozvoje svého rozumu a vůle a musí se plně vojensky začlenit do pevně stanovené, vymezené životní struktury. Právě pro tvůrčího člověka je často velmi obtížné se zcela začlenit do předepsaného rámce. Přesto se však bez rozporu, bez myšlenky na odmítnutí zříká vlastní vůle, pokud to vyžaduje uzavřené, vojácké jednání.

Německý člověk obětuje majetek a statky, zříká se zdraví a životní radosti, obětuje celý svůj život plný poctivé radosti a upřímného nadšení, pokud se tím zachová a zachrání život společenství, existence a věčnost národa. Hrdinská smrt pro národ a vlast je pro člověka největší obětí a nejtěžším

odříkáním. Tuto krvavou oběť přinesly v průběhu dějin miliony Němců. Jsou věčným napomenutím k oběti a odříkání. Díky této oběti a tomuto odříkání člověk roste nad sebe sama a vstupuje do velké, božské věčnosti.

Oběti a odříkání neznamenají pro německého člověka odmítnutí nebo popření života.

Oběti a odříkání pro něj mají smysl jen tehdy, když se tím životní síly zvýší a posílí, zjemní a zocelí. Odříkání vyrůstá právě z potvrzení života. A každé odříkání je velkolepé a chvalitebné, pokud se tím uvolní a připraví půda pro nový život a rozkvět, pro nové semeno a novou úrodu.

Zmocnit se života

Je to jeden z nejvíc šokujících zážitků, když se člověk setká s lidmi, kteří byli v životě zdrceni, kteří v životě ztroskotali.

Kdo se chce zmocnit života, musí svůj život utvářet energeticky a cílevědomě. Jeho jednání a jeho postoj musí být naplněny smysluplnými a přesvědčivými hnacími silami. Kdo se jen slepě podřizuje pohnutkám tělesné sebezáchovy, často životní řád spíše naruší, než aby ho podpořil. Hluboký smysl a posvátná povinnost musí vždy proměňovat lidský život.

Mnoho lidí se ve svém životě řídí rigidním dogmatem, neměnným schématem vzorců a pravidel, které nějaký prorok vypracoval jako spolehlivý životní recept. A když se stanou věci, které už tomuto schématu neodpovídají, jsou pak otupělí a v životě bloudí. Německý člověk ví, že celý život je růst a pohyb a že život může ovládnout jen tehdy, je-li sám živým člověkem pohybu a slyší-li v hlase života hlas Boží. Pouze z tohoto otevřeného postoje může člověk dosáhnout plného životního potvrzení.

Lidé, kteří chtějí obstát ve zkoušce života, musí především získat vnitřní svobodu. Kdo tuto vnitřní svobodu nemá, stává se ubohým otrokem života. Vnitřní svoboda je pro život jednotlivého člověka stejně nezbytná jako politická svoboda pro život národa.

Vítězem v životním boji zůstává vždy ten, kdo naplňuje své síly žhoucí vírou a skálopevnou důvěrou a zároveň v sobě nosí srdce plné života. K tomu musí veškerý zápal a nadšení doprovázet také vytrvalost v práci a boji a vytrvalost v připravenosti.

Po velkých životních úspěších lidé často náhle upadají kvůli ješitnosti a aroganci. Kdo se skutečně zmocnil svého života, zůstane navzdory veškerému sebevědomí skromný. Ve vnitřním postoji člověka se však pevnost charakteru a osobní laskavost srdce musí vzájemně doplňovat.

Odvážný postoj a spravedlivý smysl, čistá podstata, ukázněné chování a zdvořilost jednání zjednodušují životní boj jednotlivému člověku i společenství a zároveň činí tento životní boj krásným, čestným a dobrým.

Přes všechnu životní radost a životní potvrzení právě nordický člověk ví, že bez odříkání a oběti život nikdy nezvládne. Není z toho však nešťastný. Je pro něj samozřejmé, že musí svůj život získat velkou obětí a musí se postavit po bok života svých bližních velkým odříkáním. Bojovný duch je vždy součástí základního jádra nordické podstaty. Jeho heslem však není „zabít život“, ale spíše „zmocnit se života“. Teprve tímto zmocnění se života přivádí život k plnému rozvoji.